

[Statsministeren.]

i formiddags. Jeg sagde endda, at jeg syntes, man burde overveje den tanke, hr. Ømann havde rejst om et direktorat, og jeg føjede til som min opfattelse, at der også kunne være tale om, at det var en institution, der gjorde det på privat forretningsmæssig basis. Jeg mener, at der virkelig er et grundlag for at få disse ting bedømt imellem folketing og regering.

Så foreslår hr. Ømann i sin dagsorden, at der skal nedsættes et udvalg på 3 uvildige mænd, som skal beskæftige sig både med de bevillingsmæssige og de administrative problemer. Jeg er som sagt enig i, at disse spørgsmål bør tages op til hurtig og effektiv behandling og løsning. Jeg er rent umiddelbart lidt tvivlende over for — men vil gerne forbeholde mig at tænke det yderligere igennem — om fremgangsmåden er den rigtige. Den ene side af sagen er nemlig, at der er forskellige problemer, måske så forskellige at det kan være tvivlsomt, om det er hensigtsmæssigt at koble dem sammen på den måde, der her er antydnet. Den anden side af sagen er den, som jeg tidligere i dag har fremhævet, nemlig at de bevillingsmæssige problemer formentlig bedst klares ved et samarbejde mellem regeringen og finansudvalget.

Så kan man stille sig selv det spørgsmål — det gør vi i hvert fald i regeringen, hvor vi ved, at der er udført et betydeligt arbejde i administrationsrådet — om vi herved kommer til at kaste dette store arbejde over bord, og det vil jeg som sagt gerne vurdere alt sammen. Jeg vil sige, at det for regeringen er afgørende, at man får draget lære af de svagheder, der er blevet afdækket, og får dem rettet, og vi vil i regeringen bestræbe os for at yde alle mulige bidrag til, at dette kan ske.

Hr. Lysholt Hansen sagde som sin opfattelse, at det notat, der i sin tid var sendt fra finansminister Poul Møller til finansudvalget, var ment som en afledningsmanøvre. Det er det ikke. Det er ikke og var ikke ment som en afledningsmanøvre. Jeg tror i øvrigt ikke, at nogen afledningsmanøvre ville være fornuftig efter domstolsbehandlingen. Det tror jeg også, det ærede medlem vil være enig med mig i. Det ville ikke have været fornuftigt, og det var altså

ikke tilsigtet. Det, vi derimod gerne ville, var at få inddraget finansudvalget i sådanne drøftelser med regeringen, så at vi forhåbentlig i fællesskab kunne finde en klarere retningslinje for fremtiden og regeringen for sit vedkommende få et bedre grundlag for at foretage de ændringer, som vi skønner der er behov for.

Justitsministeren (Thestrup): I anledning af den af hr. Lysholt Hansen foreslåede dagsorden vil jeg gerne komme med følgende bemærkninger:

Dagsordenen foreslår, at man anmoder kommissionsdommeren, højesteretsdommer Gjerulff, eller en anden dommer om på grundlag af det allerede tilvejebragte materiale samt de oplysninger, der kan indhentes i finansudvalget, at fremkomme med en vurdering af omstændighederne i forbindelse med leje og køb af kildeskattehuset. Jeg erkender, at det ville være en let måde at få denne sag afgjort på. Jeg er også overbevist om, at en sådan vurdering ville blive en helt igennem forsvarlig vurdering, men det vil efter vor forfatning ikke være den rigtige fremgangsmåde.

Det er rigtigt, at den foreliggende beretning fra kommissionsdomstolen som fremhævet af hr. K. Axel Nielsen alene indeholder en fremstilling af handlingsforløbet i sagen, men ikke en bedømmelse af de implicerede personers forhold. Når regeringen i sin tid valgte at lade sagen undersøge ved en kommissionsdomstol, således som det nu er sket, skyldes det i første række følgende betragtninger: for det første ville man herved få en undersøgelse, der foregik i fuld offentlighed. For det andet ville de personer, som havde deltaget i sagens behandling, have pligt til at give møde og afgive forklaringer. For det tredje ville deres forklaringer skulle afgives under strafansvar. Herved er der fremkommet alt det materiale, som er nødvendigt for, at folketinget kan bedømme sagen og de implicerede personers forhold.

Efter grundloven påhviler det folketinget at tage stilling til, om der skal gøres politisk eller retligt ansvar gældende over for en minister, og folketinget kan eventuelt træffe beslutning om at sætte en minister under tiltale ved rigsretten. En sådan afgørelse